

Arrest

nr. 106 839 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 februari 2013 en hebben zich vluchteling verklaard op 4 februari 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 4 februari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 15 maart 2013.

1.3. Op 28 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande dhr. QUMEIHA Shahin:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kafarsir. U bent een sjiitische moslim. U werkte in Libanon in de winkel van uw vader. Van 2003 tot uw vertrek naar Syrië in het jaar 2010 was u de eigenaar van deze winkel. In 2005 bent u gescheiden van uw eerste echtgenote.

In 2008 voelde u zich aangetrokken tot uw buurmeisje, A.(...) K.(...) (O.V. X; CGVS 13/11051B). Deze aantrekking evolueerde tot een relatie en in het jaar 2009 tot een seksuele relatie. U vroeg tweemaal de hand van deze vrouw, maar dit werd resoluut geweigerd door haar familie. Zij was immers bestemd voor haar neef. Op een zeker moment ontdekte uw buurmeisje dat ze zwanger was. Door de ochtendmisselijkheid merkte haar moeder dit op en zij bekende dat ze zwanger was. U was niet in de mogelijkheid om uw betrokkenheid te ontkennen en u gaf toe aan haar moeder dat u van haar dochter hield. Haar moeder sprak klare taal. U moest koste wat kost een oplossing vinden om bloedvergieten te voorkomen. U contacteerde een Syrische handelaar die in uw winkel producten leverde, A.(...) A.(...), en u vroeg om zijn hulp. Drie dagen later, in december 2010, vluchtten jullie naar Syrië, waar jullie in het geheim huwden. In Syrië begon u met deze A.(...) A.(...) een winkel in zuivelproducten en olijfolie. Drie dagen na uw vertrek belde uw eigen moeder u op om u op de hoogte te stellen van het feit dat de vader van uw vrouw aan hun deur stond met een mes in zijn hand. Hij sprak dreigende taal. In de periode die volgde op jullie vertrek, stuurde haar vader om de drie maanden mensen naar uw contacten om informatie te verzamelen.

Bij bombardementen in Aleppo werd jullie woning vernield. Jullie verlieten in januari 2013 op illegale wijze het land langs de Syrisch-Turkse grens.

Op 4 februari 2013 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart, uw inschrijving in de burgerlijke stand, een rijbewijs uit het jaar 1994, twee inschrijvingen (1993 en 1994) om deel te nemen aan een examen en uw kaart van reservist neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst werd er een ernstige omissie vastgesteld in de verklaring die u heeft gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; Vragenlijst dd. 04.02.2013, p.5) tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ immers niet vermeld dat uw schoonfamilie behoort tot de Hezbollah, een gegeven dat u plotseling opwerpt tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 4). U verweerde zich door te stellen dat u uw verhaal 'kort en bondig' moest houden en dat u op het tweede interview alles meer in detail zou kunnen vertellen (CGVS, p. 4). U gevraagd of het niet belangrijk was om dit aspect toen te vermelden, herhaalt u slechts uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 4). Nochtans blijkt uit de vragenlijst van DVZ dat u uw asielrelaas kon toelichten. Bovendien werd er u expliciet gevraagd wat uw vrees was bij een eventuele terugkeer en vermeldde u slechts dat u uw 'schoonfamilie' vreesde, zonder bij deze vraag op te merken dat de schoonfamilie gelieerd is aan de Hezbollah. U lijkt dan ook ruimschoots de mogelijkheid gehad te hebben om te vermelden dat uw vrouw een telg is uit een radicale Hezbollah familie. Ook toen u de kans kreeg om aan uw relaas nog iets toe te voegen, liet u dit onbenut. Het feit dat u hier totaal niet over rept duidt er derhalve op dat dit element niet op waarheid berust. Aan uw vrouw werden overigens identiek dezelfde vragen gesteld door de DVZ. Ook zij vermeldt op geen enkel moment tijdens dit interview dat haar familie behoort tot de Hezbollah (DVZ; Vragenlijst A.(...) K.(...), 04.02.2013, p.4). Deze vaststelling versterkt enkel de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Ten slotte legden jullie allebei nu niet bepaald markante verklaringen af over de rol die de familie speelde binnen de Hezbollah beweging. Jullie zijn immers allebei niet in staat om ook maar iets te zeggen over de functie die uw vrouw haar vier broers en vader bekleden binnen de Hezbollah beweging (CGVS, p. 9). In feite weet u zelfs helemaal niets anders dan de bijzonder vage verklaring dat uw schoonvader een 'autoritaire man' was, dat hij uw vrouw 'mishandeld' zou hebben, dat hij op verschillende 'trainingen' was en beschikte over een 'wapen' (CGVS, p. 9-10). Dit zijn echter geen antwoorden waaruit kan afgeleid worden dat uw schoonfamilie effectief betrokken was bij de Hezbollah beweging. Uw vrouw blijft eveneens aan de oppervlakte door te stellen dat haar familie 'trainingen' ging doen en dat ze er verder niets over weet (CGVS A.(...) K.(...), p. 3). U gevraagd naar de reden voor uw onwetendheid hieromtrent, stelde u dat de Hezbollah 'vaag en heimelijk' werkt en dat uw vrouw het ook niet zou weten (CGVS, p. 10). Dit argument kan echter niet overtuigen. De Hezbollah

is een uiterst gekende en machtige sjiiitische beweging in Libanon en wordt gezien als een politieke partij en verzetsbeweging in het Midden-Oosten. Het staat buiten kijf dat de Hezbollah veel aanhangers heeft in Libanon (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Gelet op het belang van de Hezbollah in Libanon, is het niet geloofwaardig dat de activiteiten van uw schoonfamilie voor de Hezbollah 'geheim' waren. Er kan met andere woorden verwacht worden dat u in een veel groter detail informatie zou kunnen geven over de Hezbollah activiteiten van uw schoonfamilie. Daarenboven is er nog een element dat uw verklaringen doet inboeten aan geloofwaardigheid. Het is algemeen geweten dat Syrië een bondgenoot is van de Hezbollah en het is dan ook om denkbare redenen niet logisch dat u Syrië gekozen zou hebben als 'veilig land' indien u de Hezbollah vreesde. Uw ongeïnteresseerde houding ten overstaan van de politieke banden tussen de Hezbollah en Syrië getuigt er bovendien niet van dat het een thema was dat u aanbelangde of bezighield (CGVS, p. 18, 19). De combinatie van de omissie bij DVZ, uw onwetendheid betreffende de Hezbollah activiteiten van uw schoonfamilie en uw vreemde keuze om net in Syrië een toevlucht te nemen, leidden tot de conclusie dat uw schoonfamilie helemaal niet behoort tot de Hezbollah beweging. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Wat uw asielaanvraag betreft dienen ook hier de nodige vraagtekens te worden geplaatst. Vooreerst is het totaal niet aannemelijk dat u zo weinig afweet van de persoon aan wie uw vrouw beloofd was. U gevraagd naar details over uw vrouw haar neef, naar het huwelijk en naar de concrete plannen die getroffen werden voor dit huwelijk, slaagt u er niet in om antwoorden te bieden. U stelde dat uw vrouw zou huwen nadat de bouw van het huis van de neef afgewerkt zou zijn, maar u heeft er geen idee van welke datum men ongeveer bepaald had (CGVS, p. 13). U zelfs gevraagd hoe ver haar neef al gevorderd was met de bouw, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U stelde dat u 'geen belangstelling' had voor de man die nochtans op het punt stond om te huwen met de vrouw waar u een relatie mee had. Het is niet geloofwaardig dat u zich niet op de hoogte hield van de voorbereidingen van het huwelijk, over het tijdstip dat gemeten kon worden aan de hand van de vorderingen van het huis, of over de persoon waaraan zij uitgehuwelijkt ging worden. U blijkt enkel zijn naam te kennen, zijn leeftijd en u beweerde dat ook hij bij de 'Hezbollah' is (CGVS, p. 13-14). Verder weet u helemaal niets, wat zeer bevreemdend is aangezien er een rivaliteit was tussen uzelf en hem omwille van uw vrouw. Uw gebrek aan belangstelling is verbijsterend en is niet geloofwaardig in de context die u schetste daar er toch van uit kan worden gegaan dat u alles over hem had willen weten om deze persoon te kunnen inschatten en eventueel een strategie te bepalen hoe u 'uw schoonfamilie' toch nog zou kunnen overhalen toe te stemmen met een huwelijk. Los daarvan kan het niet overtuigen, en dat hoeft geen betoog, dat uw echtgenote u nooit meer details over deze persoon zou hebben gegeven. Het is dan ook niet geloofwaardig dat er een andere huwelijkspartner was voor uw vrouw en dat dit de reden was voor uw vlucht.

Voorts dient gesteld dat uw laconieke houding van voor de zwangerschap niet overtuigend is. U immers gevraagd naar jullie concrete plannen voor de zwangerschap, jullie hadden volgens uw verklaringen sinds 2009 al een intieme relatie, ontweek u de vragen door in algemene bewoordingen te spreken over een 'verliefdheid' en over de 'liefde' (CGVS, p. 14-15). Echte plannen zouden jullie niet gehad hebben, behalve dan dat u haar hand zou blijven vragen, en klaarblijkelijk dachten jullie niet te vluchten (CGVS, p. 15). Ook dit element in uw asielaanvraag wordt niet geloofwaardig geacht. Indien jullie werkelijk in deze situatie verkeerd zouden hebben, wetende dat er een seksuele relatie was die niet aanvaard zou worden door de familie, dan is het niet logisch dat jullie niet op een eerder moment zich reeds zouden hebben beraden over oplossingen. Uw nalatigheid om actie te ondernemen in een vroeg en cruciaal stadium wijst er nogmaals op dat uw asielaanvraag niet op waargebeurde feiten berust. In dit kader dient daarenboven nog opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw echtgenote, die stamde uit een Hezbollah familie, die op dat moment nog maagd was, die wist dat er reeds een huwelijkspartner voor haar voorzien was en wist dat u in september 2008 als huwelijkskandidaat geweigerd was, het risico zou nemen met u naar bed te gaan daar zij, en ook u, zich maar al te goed bewust moeten zijn geweest van de risico's die hieraan verbonden waren (zie CGVS, p. 11, 13, 15). Uw versie van de feiten kan andermaal niet overtuigen.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan de Hezbollah achtergrond van uw schoonfamilie, en u bijgevolg de Hezbollah beweging niet hoefde te vrezen, is het ook niet aannemelijk dat u via de Syrisch-Turkse grens een illegale reis ondernomen zou hebben en waarover u quasi geen informatie kunt verstrekken. Zonder een vrees voor de Libanese regering of de Hezbollah is het ondenkbaar dat u immers een dusdanig groot risico genomen zou hebben om doorheen een land in oorlog, waarvan de veiligheidssituatie zeer volatiel en ernstig te noemen is, naar de Turkse grens te reizen. Bovendien moet de bijkomende bedenking gemaakt worden dat het ongetwijfeld in de voorbije maanden geen sinecure was om de grens over te steken. Het is evenmin voor de hand liggend dat er een 'gemakkelijke' smokkelroute zou bestaan en dat een vlucht doorheen een moeilijk gebied niet doorgesproken geweest zou zijn met alle betrokkenen. Er kan immers niet uitgesloten worden dat er bij

een reis naar een grensstreek van een getroffen gebied in oorlog zich ettelijke problemen zouden kunnen voordoen. Het is zeer bevreemdend dat u zich geen zorgen gemaakt zou hebben over deze reis en dat u zelfs, en zoals reeds werd opgemerkt, cruciale informatie ontbeert. U spreekt over een 'minibus' en een 'container' maar u rept met geen woord over het belangrijkste onderdeel van uw hele reisroute, namelijk de hele context rond uw reis over de grens naar Turkije (CGVS, p. 8, 9; 16, 17). Het is niet geloofwaardig dat u in een algehele onwetendheid zou verkeerd hebben, zoals u evenwel beweerde (CGVS, p. 8, 9). Aan uw verklaringen omtrent uw illegale reis kan bezwaarlijk enig geloof gehecht worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Een identiteitskaart, uw inschrijving op de burgerlijke stand, uw kaart van reservist, twee inschrijvingen voor examens en een rijbewijs uit het jaar 1994. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat. In de marge dient opgemerkt dat u geen documenten neerlegt ter staving van uw echtscheiding, een huwelijk waaruit uw twaalfjarige zoon zou zijn geboren (CGVS, p. 5-6).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande mevr. ASAAD Khadija:

A. Feitenrelaas

"U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Beiroet. U bent een sjiitische moslim. Uw vader en uw broers behoren tot de Hezbollah. Sinds 2008 had u een relatie met uw buurman, Q.(...) S.(...) (O.V. 7.652.762; CGVS 13/11051). In het jaar 2009 werd dit een seksuele relatie. Uw buurman vroeg tot tweemaal uw hand, maar dit werd resoluut geweigerd door uw familie. Op een zeker moment ontdekte u dat u zwanger was. U bekende aan uw moeder wat er aan de hand was en uw buurman stelde zich verantwoordelijk voor deze zwangerschap. Uw moeder maande jullie aan om te vluchten. Uw buurman contacteerde een handelaar met wie hij samenwerkte en jullie vluchtten naar Syrië. Daar huwden jullie in het geheim. In Syrië belde de moeder van uw man u op met het nieuws dat hij gezocht werd door uw familie. Bij bombardementen in Aleppo werd jullie woning vernield. Jullie verlieten op illegale wijze het land langs de Syrisch- Turkse grens.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een kopie neer van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot Q.(...) S.(...). In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook wat u betreft niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Vooreerst werd er een ernstige omissie vastgesteld in de verklaring die u heeft gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; Vragenlijst dd. 04.02.2013, p.5) tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ immers niet vermeld dat uw schoonfamilie behoort tot de Hezbollah, een gegeven dat u plotseling opwerpt tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 4). U verweerde zich door te stellen dat u uw verhaal 'kort en bondig' moest houden en dat u op het tweede interview alles meer in detail zou kunnen vertellen (CGVS, p. 4). U gevraagd of het niet belangrijk was om dit aspect toen te vermelden, herhaalt u slechts uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 4). Nochtans blijkt uit de vragenlijst van DVZ dat u uw asielrelaas kon toelichten. Bovendien werd er u expliciet gevraagd wat uw vrees was bij een eventuele terugkeer en vermeldde u slechts dat u uw 'schoonfamilie' vreesde, zonder bij deze vraag op te merken dat de schoonfamilie gelieerd is aan

de Hezbollah. U lijkt dan ook ruimschoots de mogelijkheid gehad te hebben om te vermelden dat uw vrouw een telg is uit een radicale Hezbollah familie. Ook toen u de kans kreeg om aan uw relaas nog iets toe te voegen, liet u dit onbenut. Het feit dat u hier totaal niet over repte duidt er derhalve op dat dit element niet op waarheid berust. Aan uw vrouw werden overigens identiek dezelfde vragen gesteld door de DVZ. Ook zij vermeldt op geen enkel moment tijdens dit interview dat haar familie behoort tot de Hezbollah (DVZ; Vragenlijst A.(...) K.(...), 04.02.2013, p.4). Deze vaststelling versterkt enkel de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Ten slotte legden jullie allebei nu niet bepaald markante verklaringen af over de rol die de familie speelde binnen de Hezbollah beweging. Jullie zijn immers allebei niet in staat om ook maar iets te zeggen over de functie die uw vrouw haar vier broers en vader bekleeden binnen de Hezbollah beweging (CGVS, p. 9). In feite weet u zelfs helemaal niets anders dan de bijzonder vage verklaring dat uw schoonvader een 'autoritaire man' was, dat hij uw vrouw 'mishandeld' zou hebben, dat hij op verschillende 'trainingen' was en beschikte over een 'wapen' (CGVS, p. 9-10). Dit zijn echter geen antwoorden waaruit kan afgeleid worden dat uw schoonfamilie effectief betrokken was bij de Hezbollah beweging. Uw vrouw blijft eveneens aan de oppervlakte door te stellen dat haar familie 'trainingen' ging doen en dat ze er verder niets over weet (CGVS A.(...) K.(...), p. 3). U gevraagd naar de reden voor uw onwetendheid hieromtrent, stelde u dat de Hezbollah 'vaag en heimelijk' werkt en dat uw vrouw het ook niet zou weten (CGVS, p. 10). Dit argument kan echter niet overtuigen. De Hezbollah is een uiterst gekende en machtige sjiiitische beweging in Libanon en wordt gezien als een politieke partij en verzetsbeweging in het Midden-Oosten. Het staat buiten kijf dat de Hezbollah veel aanhangers heeft in Libanon (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Gelet op het belang van de Hezbollah in Libanon, is het niet geloofwaardig dat de activiteiten van uw schoonfamilie voor de Hezbollah 'geheim' waren. Er kan met andere woorden verwacht worden dat u in een veel groter detail informatie zou kunnen geven over de Hezbollah activiteiten van uw schoonfamilie. Daarenboven is er nog een element dat uw verklaringen doet inboeten aan geloofwaardigheid. Het is algemeen geweten dat Syrië een bondgenoot is van de Hezbollah en het is dan ook om denkbare redenen niet logisch dat u Syrië gekozen zou hebben als 'veilig land' indien u de Hezbollah vreesde. Uw ongeïnteresseerde houding ten overstaan van de politieke banden tussen de Hezbollah en Syrië getuigt er bovendien niet van dat het een thema was dat u aanbelangde of bezighield (CGVS, p. 18, 19). De combinatie van de omissie bij DVZ, uw onwetendheid betreffende de Hezbollah activiteiten van uw schoonfamilie en uw vreemde keuze om net in Syrië een toevlucht te nemen, leidden tot de conclusie dat uw schoonfamilie helemaal niet behoort tot de Hezbollah beweging. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Wat uw asielaanpak betreft dienen ook hier de nodige vraagtekens te worden geplaatst. Vooreerst is het totaal niet aannemelijk dat u zo weinig afweet van de persoon aan wie uw vrouw beloofd was. U gevraagd naar details over uw vrouw haar neef, naar het huwelijk en naar de concrete plannen die getroffen werden voor dit huwelijk, slaagt u er niet in om antwoorden te bieden. U stelde dat uw vrouw zou huwen nadat de bouw van het huis van de neef afgewerkt zou zijn, maar u heeft er geen idee van welke datum men ongeveer bepaald had (CGVS, p. 13). U zelfs gevraagd hoe ver haar neef al gevorderd was met de bouw, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U stelde dat u 'geen belangstelling' had voor de man die nochtans op het punt stond om te huwen met de vrouw waar u een relatie mee had. Het is niet geloofwaardig dat u zich niet op de hoogte hield van de voorbereidingen van het huwelijk, over het tijdstip dat gemeten kon worden aan de hand van de vorderingen van het huis, of over de persoon waaraan zij uitgehuwelijkt ging worden. U blijkt enkel zijn naam te kennen, zijn leeftijd en u beweerde dat ook hij bij de 'Hezbollah' is (CGVS, p. 13-14). Verder weet u helemaal niets, wat zeer bevreemdend is aangezien er een rivaliteit was tussen uzelf en hem omwille van uw vrouw. Uw gebrek aan belangstelling is verbijsterend en is niet geloofwaardig in de context die u schetste daar er toch van uit kan worden gegaan dat u alles over hem had willen weten om deze persoon te kunnen inschatten en eventueel een strategie te bepalen hoe u 'uw schoonfamilie' toch nog zou kunnen overhalen toe te stemmen met een huwelijk. Los daarvan kan het niet overtuigen, en dat hoeft geen betoog, dat uw echtgenote u nooit meer details over deze persoon zou hebben gegeven. Het is dan ook niet geloofwaardig dat er een andere huwelijkspartner was voor uw vrouw en dat dit de reden was voor uw vlucht.

Voorts dient gesteld dat uw laconieke houding van voor de zwangerschap niet overtuigend is. U immers gevraagd naar jullie concrete plannen voor de zwangerschap, jullie hadden volgens uw verklaringen sinds 2009 al een intieme relatie, ontweek u de vragen door in algemene bewoordingen te spreken over een 'verliefdheid' en over de 'liefde' (CGVS, p. 14-15). Echte plannen zouden jullie niet gehad hebben, behalve dan dat u haar hand zou blijven vragen, en klaarblijkelijk dachten jullie niet te vluchten (CGVS, p. 15). Ook dit element in uw asielaanpak wordt niet geloofwaardig geacht. Indien jullie werkelijk in deze situatie verkeerd zouden hebben, wetende dat er een seksuele relatie was die niet aanvaard zou worden door de familie, dan is het niet logisch dat jullie niet op een eerder moment zich

reeds zouden hebben beraden over oplossingen. Uw nalatigheid om actie te ondernemen in een vroeg en cruciaal stadium wijst er nogmaals op dat uw asielrelaas niet op waargebeurde feiten berust. In dit kader dient daarenboven nog opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw echtgenote, die stamde uit een Hezbollah familie, die op dat moment nog maagd was, die wist dat er reeds een huwelijkspartner voor haar voorzien was en wist dat u in september 2008 als huwelijkskandidaat geweigerd was, het risico zou nemen met u naar bed te gaan daar zij, en ook u, zich maar al te goed bewust moeten zijn geweest van de risico's die hieraan verbonden waren (zie CGVS, p. 11, 13, 15). Uw versie van de feiten kan andermaal niet overtuigen.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan de Hezbollah achtergrond van uw schoonfamilie, en u bijgevolg de Hezbollah beweging niet hoefde te vrezen, is het ook niet aannemelijk dat u via de Syrisch-Turkse grens een illegale reis ondernomen zou hebben en waarover u quasi geen informatie kunt verstrekken. Zonder een vrees voor de Libanese regering of de Hezbollah is het ondenkbaar dat u immers een dusdanig groot risico genomen zou hebben om doorheen een land in oorlog, waarvan de veiligheidssituatie zeer volatiel en ernstig te noemen is, naar de Turkse grens te reizen. Bovendien moet de bijkomende bedenking gemaakt worden dat het ongetwijfeld in de voorbije maanden geen sinecure was om de grens over te steken. Het is evenmin voor de hand liggend dat er een 'gemakkelijke' smokkelroute zou bestaan en dat een vlucht doorheen een moeilijk gebied niet doorgesproken geweest zou zijn met alle betrokkenen. Er kan immers niet uitgesloten worden dat er bij een reis naar een grensstreek van een getroffen gebied in oorlog zich ettelijke problemen zouden kunnen voordoen. Het is zeer bevreemdend dat u zich geen zorgen gemaakt zou hebben over deze reis en dat u zelfs, en zoals reeds werd opgemerkt, cruciale informatie ontbeert. U spreekt over een 'minibus' en een 'container' maar u rept met geen woord over het belangrijkste onderdeel van uw hele reisroute, namelijk de hele context rond uw reis over de grens naar Turkije (CGVS, p. 8, 9; 16, 17). Het is niet geloofwaardig dat u in een algehele onwetendheid zou verkeerd hebben, zoals u evenwel beweerde (CGVS, p. 8, 9). Aan uw verklaringen omtrent uw illegale reis kan bezwaarlijk enig geloof gehecht worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Een identiteitskaart, uw inschrijving op de burgerlijke stand, uw kaart van reservist, twee inschrijvingen voor examens en een rijbewijs uit het jaar 1994. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat. In de marge dient opgemerkt dat u geen documenten neerlegt ter staving van uw echtscheiding, een huwelijk waaruit uw twaalfjarige zoon zou zijn geboren (CGVS, p. 5-6).

De door u zelf neergelegde kopie van uw identiteitskaart biedt een aanwijzing van uw identiteit, niets meer en niets minder.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenoot, die zich op dezelfde motieven baseert, een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op hun eigen situatie, waarbij zij een poging ondernemen om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voeren verzoekers aan dat niet wordt getwijfeld aan het feit dat zij afkomstig zijn uit Libanon, noch aan het feit dat zij ruim twee jaar in

Syrië hebben gewoond. Zij stellen niet naar Libanon te zijn teruggekeerd zodra in het voorjaar van 2011 in Syrië de oorlog uitbrak omwille van hun vrees op ernstige schade in geval van terugkeer. Zij herhalen dat deze dreiging op ernstige schade enerzijds uitgaat van verzoeksters familie en anderzijds van de Libanese autoriteiten en stellen dat in de bestreden beslissingen niet voldoende wordt geargumenteed waarom zij niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Gelet op de Libanese cultuur en het feit dat bij conservatieve personen aldaar nog steeds wordt vastgehouden aan tradities zoals eerwraak, is het risico op ernstige schade in hun hoofd, en voornamelijk in hoofd van verzoekster, haar tweejarige dochter en haar ongeboorte baby, hoog, aldus nog verzoekers, die dan ook menen dat hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *'Islam en mensenrechten'*, te raadplegen op Wikipedia, het *"Lebanon 2012 Human Rights Report. Executive Summary"* van U.S. Department of State, het artikel *"Tot 2 miljoen Syriërs vluchten naar buurlanden"*, gepubliceerd in Het Laatste Nieuws op 10 maart 2013 en het artikel *"Een miljoen Syriërs op de vlucht: mijlpaal van menselijke tragedie"*, gepubliceerd in De Morgen op 7 maart 2013.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld hebben dat verzoeksters familie behoort tot de Hezbollah, (ii) zij niet in staat zijn om ook maar iets te zeggen over de functie die verzoeksters vier broers en vader bekleden binnen de Hezbollah beweging, (iii) het algemeen geweten is dat Syrië een bondgenoot is van de Hezbollah en het dan ook om denkbare redenen niet logisch is dat zij Syrië zouden gekozen hebben als 'veilig land' indien zij de Hezbollah vreesden, (iv) het totaal niet aannemelijk is dat verzoeker zo weinig afweet van de persoon aan wie zijn vrouw beloofd was daar er toch van uit kan worden gegaan dat hij alles over hem had willen weten om deze persoon te kunnen inschatten en eventueel een strategie te bepalen hoe hij 'zijn schoonfamilie' toch nog zou kunnen overhalen toe te stemmen met een huwelijk, en het dan ook niet geloofwaardig is dat er een andere huwelijkspartner was voor zijn vrouw en dat dit de reden was voor hun vlucht, (v) hun laconieke houding van voor de zwangerschap niet overtuigend is en het niet logisch is dat zij niet op een eerder moment zich reeds zouden hebben beraden over oplossingen indien zij werkelijk sinds 2009 al een intieme relatie hadden die niet aanvaard zou worden door de familie, (vi) het weinig aannemelijk is dat verzoekster, die stamde uit een Hezbollah familie, die op dat moment nog maagd was, die wist dat er reeds een huwelijkspartner voor haar voorzien was en die wist dat verzoeker in september 2008 als huwelijkskandidaat geweigerd was, het risico zou nemen om met verzoeker naar bed te gaan daar zij, en ook verzoeker, zich maar al te goed bewust moeten zijn geweest van de risico's die hieraan verbonden waren, (vii) aangezien geen geloof gehecht kan worden aan de Hezbollah achtergrond van verzoeksters familie en zij bijgevolg de Hezbollah beweging niet hoefden te vrezen, het ook niet aannemelijk is dat zij via de Syrisch-Turkse grens een illegale reis ondernomen zouden hebben, waarover verzoeker overigens quasi geen informatie kan verstrekken en (viii) de door hen ter staving van hun asielaanvraag neergelegde documenten slechts betrekking hebben op hun identiteit, welke op zich niet ter discussie staat.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontcrachten.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7.1. Waar verzoekers stellen dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekers met hun stelling voorbijgaan aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat zij er geenszins in slagen hun vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen correct opgemerkt dat verzoekers ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik gewag hebben gemaakt van het feit dat verzoeksters vader en broers behoren tot de Hezbollah. De uitleg in het verzoekschrift dat op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een kort en bondig relaas werd verwacht, zonder enige details te vermelden, dat verzoeker werd gestopt zodra hij meer details wilde vertellen en hij bijgevolg de kans niet heeft gekregen om op een uitgebreide, spontane manier zijn relaas naar voren te brengen, dat het gegeven dat verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden aangevuld geenszins aanleiding kan geven tot de conclusie dat zijn relaas ongeloofwaardig is, dat er al te veel waarde wordt gehecht aan de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt ingevuld, dat bovendien verzoekers hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kunnen gecontroleerd worden en er geen spoor is op welke manier deze verklaringen tot stand zijn gekomen, dat de vragenlijst slechts een weergave is van hetgeen verklaard werd maar de omstandigheden en de manier waarop deze verklaringen werden afgelegd niet te verifiëren zijn zodat deze verklaringen dan ook niet in die mate in rekening kunnen worden gebracht dat twijfel wordt gezaaid over het asielrelaas, dat veel kandidaat-vluchtelingen aangeven dat het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in een gespannen sfeer verloopt en dat herhaaldelijk wordt meegedeeld dat ze het relaas beknopt moeten houden zodat verzoekers verklaring dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans heeft gekregen om te vermelden dat zijn vrouw behoort tot een Hezbollah familie dus heel waarschijnlijk is en dat de waarde die aan de vragenlijst kan worden toegeschreven zeer beperkt is en het document louter kan dienen als vertrekpunt voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan te dezen niet overtuigen.

De Raad stelt vast dat aan verzoekers op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *"Ik vrees gedood te worden door mijn schoonfamilie. Ik vrees eveneens hetzelfde voor mijn vrouw en kinderen. (...) In 2008 leerde ik mijn huidige vrouw kennen. We begonnen hetzelfde jaar nog een liefdesrelatie. Ongeveer 1 jaar later begonnen wij een seksuele relatie. Ik heb haar 2 maal ten huwelijk gevraagd. Mijn aanzoek werd steeds door haar vader geweigerd aangezien hij van plan was*

haar uit te huwelijken aan haar neef H.(...). In november 2010 stelde mijn vrouw vast dat ze zwanger was. We vluchtten samen naar Syrië. We vestigden ons in Aleppo. Ik startte in 2011 in Syrië een voedingszaak samen met een Syriër genaamd N.(...) I.(...) die zuivelproducten en olijfolie leverde aan de zaak van mijn vader die gelegen was in Beiroet. Op een dag werd onze zaak in Aleppo vernield door de bombardementen van een Syrisch gevechtsvliegtuig. Wij konden ook in Syrië niet langer blijven omwille van de onveiligheidstoestand. Ook konden we niet terugkeren naar Libanon uit vrees voor wraakacties van mijn schoonfamilie die denken dat ik de eer en de reputatie van hen heb geschonden door mijn vrouw zwanger te maken voor het huwelijk.” (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, p.4). Verzoekster verklaarde bij deze gelegenheid als volgt: “Ik vrees gedood te worden door mijn familie in Libanon. Ik vrees ook om het leven te komen door de oorlog in Syrië. (...) In 2008 leerde ik mijn huidige man kennen. Wij woonden in hetzelfde gebouw. Ik bij mijn familie op de 1^e verdieping en hij met zijn familie op de 3^e verdieping. In 2009 begonnen wij een seksuele relatie. In 2010 raakte ik van hem zwanger. Mijn moeder kwam op de hoogte van zijn zwangerschap. Mijn man had intussen al 2 maal mijn hand gevraagd, maar dit werd steeds door mijn vader geweigerd. Hij wou mij uithuwelijken aan mijn neef H.(...). Omdat wij bang waren om gedood te worden door mijn vader of zijn familie, vluchtten wij naar Syrië. Mijn vader heeft mijn moeder onder druk gezet zodat zij zou zeggen naar waar wij gevlucht waren. Aanvankelijk weigerde ze dit te doen. Mijn vader heeft haar toen mishandeld en gestoken met een mes zodat ze dit uiteindelijk toch diende te vertellen. Mijn moeder vertelde hem ook dat ik zwanger was. Mijn vader bedreigde vervolgens mijn schoonfamilie. Mijn vader dacht dat wij waren ondergedoken in het geboortedorp ‘Kafarsir’ van mijn man. Hij ging af en toe langs daar op zoek naar ons om wraak te nemen. In Aleppo werden de zaak van mijn man en ons huis geraakt tijdens bombardementen van een vliegtuig. Beiden werden door een brand vernield. Onze documenten, waaronder onze paspoorten en identiteitskaarten werden hierbij vernield.” (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 4). Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk de kans kregen om hun asielmotieven kort uiteen te zetten. Dat verzoeker werd gestopt wanneer hij meer details wilde vertellen, is een gratuite bewering die op generlei wijze steun vindt in het administratief dossier.

Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoekers worden verwacht dat zij een dermate essentieel element zoals het feit dat verzoekster zou behoren tot een Hezbollah familie, spontaan zouden vermelden zo dit op enige waarheid berust. Dit klemt des te meer daar blijkens verzoekers verklaringen de banden van zijn schoonfamilie met Hezbollah de reden vormt waarom zij zich niet elders in Libanon kunnen vestigen. Verzoeker stelt immers dat zij hen daar overal zouden kunnen traceren aangezien Hezbollah een eigen inlichtingendienst heeft en heel veel macht heeft (administratief dossier, stuk 6, p. 6). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissingen op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoekers ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord konden verklaren met de manier waarop zij werden gehoord of waarop hun verklaringen werden genoteerd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers hebben nagelaten dit te doen en dat zij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Zij verklaarden hierbij dat het verslag hen werd voorgelezen in het Arabisch, dat zij niets meer aan hun verklaringen wensten toe te voegen en dat zij geen bijkomende opmerkingen hadden (administratief dossier, stuk 10 en stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 4).

Bovendien hadden verzoekers nog ter gelegenheid van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om hun bezwaren te uiten aangaande het verloop van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijkheid waarvan zij evenmin gebruik hebben gemaakt. De Raad leest immers in dit verband in de gehoorverslagen: “Hoe is het gehoor op DVZ verlopen? Het ging gewoon, het was normaal. Ik gaf antwoord op de gestelde vragen. Heeft u er alle redenen verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek? Ik heb de kern van mijn probleem toegelicht, dat was ok de vraag van uw collega. Om kort en bondig het probleem uiteen te zetten. Maar heeft u de belangrijkste zaken verteld over uw problemen? Ja.” en “Hoe is het gehoor op DVZ verlopen? Het ging goed, het was normaal. Heeft u er alle redenen verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek? Ik heb alles in hoofdlijnen verteld, maar zonder details. Dat was ook de vraag.” (administratief dossier, stuk 6, p. 2-3 en stuk 7, p. 2).

Daar verzoekers aldus geen aanvaardbare verklaring geven voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijk element in hun relaas, oordeelt de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat deze omissie doet twijfelen aan de waarachtigheid ervan.

In zoverre in het verzoekschrift nog wordt opgeworpen dat verzoeker ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet alles op een vrije en spontane wijze naar voor heeft kunnen brengen, dat een antwoord werd verwacht op de gestelde vragen en dat hij werd gevraagd om te stoppen met zijn verklaringen en een andere vraag werd gesteld van zodra gemeend werd dat het antwoord voldeed zodat geenszins kan worden uitgesloten dat verzoeker nog iets belangrijks wilde toevoegen op het moment dat hij de mond werd gesnoerd, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers nalaten te concretiseren welke belangrijke informatie verzoeker tijdens het gehoor nog wenste mee te delen. Bovendien kan niet worden ingezien op welke manier de door verzoekers beweerde werkwijze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verklaring zou kunnen bieden voor hoger aangehaalde omissie in hun verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.7.3. De geloofwaardigheid van de bewering dat verzoeksters familie gelieerd is aan Hezbollah wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat verzoekers niet in staat zijn om ook maar iets te zeggen over de functie die verzoeksters vier broers en vader bekleden binnen de Hezbollah beweging. Ook deze vaststelling wordt in voorliggend verzoekschrift niet betwist doch verzoekers trachten hun onwetendheid in dit verband te vergoelijken, stellende dat Hezbollah-leden niet aangeven wat hun functie is en dat hun opdrachten in het geheim worden uitgevoerd. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij geen objectieve informatie aanbrengt die hun verklaringen hieromtrent kan ontkrachten doch voegen zelf niet de minste informatie toe ter staving van hun beweringen in dit verband. De Raad leest in de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt en die gevoegd is aan het administratief dossier met betrekking tot Hezbollah als volgt: *“In de jaren 90 onderging Hezbollah een transformatie, van een militante organisatie veranderde Hezbollah in een politieke partij. Hezbollah won aan populariteit onder het Libanese volk - vooral onder de Sjiïeten - door de vele sociale werken die Hezbollah voor zijn aanhangers verrichtte. Hezbollah organiseerde goedkope huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs en inkomenssteun voor de vaak achtergestelde sjiïtische bevolking. Gaandeweg ontwikkelde Hezbollah zich tot een sociale beweging met een solide organisatie. Vanaf 1992 manifesteert Hezbollah zich ook als politieke partij, daarnaast heeft Hezbollah nog steeds een eigen leger: de Externe Veiligheidsorganisatie van Hezbollah. Ook blijken aanhangers van Hezbollah telkens weer bereid om de Jihad (gewapende strijd) aan te gaan als Hezbollah dat nodig acht. (...) Inmiddels is Hezbollah de grootste Libanese moslimbeweging. Vanaf de jaren 90 vervult Hezbollah ook publieke en burgerlijke taken in de Libanese maatschappij gericht op geloofsgenoten. De beweging verstrekt leningen aan Libanese moslims, geeft inkomenssteun en heeft eigen scholen en ziekenhuizen. Daarnaast beheert het een eigen televisie-station, Al Manar dat in Europa en Amerika verboden is omdat het zou aanzetten tot haat. Vanaf 1992 manifesteert Hezbollah zich ook als politieke partij. Hezbollah doet als politieke partij sinds 2000 mee met de Libanese verkiezingen en heeft sindsdien zetels in het Libanese parlement. In 2008 had Hezbollah 15% van de zetels in het overwegend pro-Westerse parlement.”* (administratief dossier, landeninformatie, stuk 1, p. 4-5). Zo nog kan worden aangenomen dat bepaalde specifieke en politiek gevoelige opdrachten in het geheim worden uitgevoerd, is het de Raad gelet op het voorgaande niet duidelijk waarom Hezbollah-leden hun functie binnen de groepering geheim zouden moeten houden. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat Hezbollah de volledige macht over Libanon heeft (administratief dossier, stuk 6, p. 4). Een totale geheimhouding van de identiteit van de leden van Hezbollah, hun functie en hun activiteiten zou overigens de uitgebreide sociale werking van de groepering, zoals deze blijkt uit wat voorafgaat, in de weg staan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekers meer gedetailleerde informatie zouden kunnen verstrekken over de Hezbollah-activiteiten van verzoeksters familieleden dan de uitermate beperkte kennis die zij hierover tentoonspreiden. Dat verzoekster als ondergeschikte werd beschouwd binnen haar familie – stelling welke wordt ondersteund door een verwijzing naar het document *‘Islam en mensenrechten’* waarin wordt gesteld dat de gelijkheid van mannen en vrouwen inzake burgerrechten in zo goed als geen enkel islamitisch land in de praktijk gewaarborgd is, en het *“Lebanon 2012 Human Rights Report. Executive Summary”* van U.S. Department of State waarin melding wordt gemaakt van het geweld tegen de vrouw en de sociale, wettelijke en economische discriminatie ten aanzien van vrouwen – vermag niet afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen. De ondergeschikte sociale positie van de vrouw en het feit dat hierover niet rechtstreeks met haar werd gepraat, belet immers niet dat verzoekster informatie zou hebben opgevangen betreffende de functies die haar vader en haar broers uitoefenen binnen Hezbollah.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, hecht de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan de bewering als zou verzoekster een telg zijn uit een radicale Hezbollah familie.

2.7.4. Evenmin slagen verzoekers erin te overtuigen wat betreft hun eigenlijke vluchtmotieven.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het relaas van verzoekers, namelijk dat verzoekster uitgehuwelijkt zou worden aan haar neef, niet geloofwaardig is gelet op de vaststelling dat verzoekster in 2008, op het moment dat haar huidige echtgenoot een huwelijksaanzoek deed reeds 28 jaar oud was. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat indien een jonge vrouw door haar vader uitgehuwelijkt wordt aan haar neef, met dit voornemen niet zomaar getalmd zal worden tot de leeftijd van 28 jaar, al was het maar om geen risico te lopen dat de jonge vrouw het verplichte huwelijk zou dwarsbomen door er met een ander vandoor te gaan of zwanger te geraken. Daarenboven wordt de ongeloofwaardigheid verder ondersteund door de vaststelling dat verzoeker nagenoeg geen informatie kan verschaffen over de persoon aan wie zijn vrouw beloofd was. De uitleg in het verzoekschrift dat eens een man een vrouw heeft ontmoagd er een verbinding ontstaat om met elkaar trouwen, dat verzoeker zich dermate met zijn vrouw verbonden voelde dat hij de persoon aan wie zij was beloofd niet beschouwde als een rivaal, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en vermogt dan ook niet afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen. Dat verzoeker de man in kwestie niet zou beschouwd hebben als een rivaal neemt niet weg dat verzoekers blijkens hun verklaringen een geheime, verboden, seksuele relatie hadden, dat verzoekers huwelijksaanvragen tot tweemaal toe werden afgewezen en dat verzoekster diende te huwen met haar neef. Dat verzoeker in deze context geen interesse zou hebben gehad voor de man waaraan de vrouw waarmee hij een relatie had zou worden uitgehuwelijkt en dat hij zich evenmin op de hoogte hield van de voorbereidingen van dit huwelijk, tart dan ook iedere verbeelding en is dermate onvoorstelbaar dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

De stelling in het verzoekschrift dat ook verzoekster niet veel weet te vertellen over de persoon aan wie zij beloofd was omdat binnen Hezbollah kringen een huwelijk niet wordt geregeld tussen bruid en bruidegom doch tussen hun families, dat er nog geen ontmoeting was geweest tussen verzoekster en de persoon aan wie zij beloofd was en dat er nog geen concrete zaken geregeld waren, kan de Raad evenmin overtuigen. De door haar vader gekozen huwelijkspartner was immers verzoeksters neef, een familielid, zodat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij deze persoon zou kennen of dat zij minstens informatie over hem zou hebben. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, is het dan ook ongeloofwaardig dat zij aan verzoeker nooit meer details over deze persoon zou hebben gegeven. De motivering dienaangaande van de bestreden beslissingen blijft dan ook onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts acht de Raad het in de door verzoekers geschetste context, met name verzoeksters afkomst uit een radicale Hezbollah-familie, met een vader die zeer autoritair was en die haar in het verleden reeds 'mishandeld' zou hebben (administratief dossier, stuk 6, p. 9 en stuk 7, p. 3), absoluut ongeloofwaardig dat een jonge vrouw een dermate grote vrijheid zou krijgen en er geen controle was op haar doen en laten zodat zij erin zou geslaagd zijn om verzoeker herhaaldelijk en over een lange periode in zijn appartement op te zoeken en daar seksuele betrekkingen met hem te hebben (administratief dossier, stuk 6, p. 10-12). Dit klemt des te meer daar haar familie en zeker haar vader na de huwelijksaanvragen toch gealarmeerd moest zijn en haar extra in de gaten zou houden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op goede gronden dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster, die stamde uit een Hezbollah-familie, die op dat moment nog maagd was, die wist dat er reeds een huwelijkspartner voor haar voorzien was en die tevens wist dat verzoeker als huwelijkskandidaat geweigerd was, het risico zou nemen om met verzoeker naar bed te gaan. Verzoekers moeten zich immers maar al te zeer bewust zijn geweest van de risico's die hieraan verbonden waren en dat dit de dood voor hen beide kon betekenen. De argumentatie in het verzoekschrift dat verliefdheid, liefde en aantrekking tot elkaar los staan van het rationele denken, is niet ernstig en kan niet in het minst verklaren waarom verzoekers zichzelf bewust in een uiterst gevaarlijke positie zouden plaatsen. Zo de liefde voor mekaar daadwerkelijk zo groot was, kan overigens niet worden ingezien waarom verzoekers niet eerder plannen voor de toekomst zouden hebben gemaakt, naar manieren zouden hebben gezocht om toch samen te kunnen zijn en desgevallend samen zouden zijn gevlucht. De uitleg dat er zich voor de zwangerschap geen probleem stelde waarvoor een oplossing diende beraamd te worden en dat zij bleven hopen dat er op een dag toch een akkoord zou komen voor een huwelijk tussen hen beide, is opnieuw allerminst ernstig. Verzoekers huwelijksaanvragen werden immers reeds tot twee maal toe geweigerd en verzoekster stond op het punt te trouwen met haar neef.

Verzoeker verklaarde in dit verband overigens: *“Jullie moeten toch nagedacht hebben voor die zwangerschap dat het een risico was en dat zij met haar neef moest huwen, hoe pakte u dit aan? Er was geen andere mogelijkheid, zij was gereserveerd door de neef. Hij is ook gebonden aan hezbollah en het was bijna definitief, wij konden er niets aan veranderen.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 13). Stellen dat er zich op dat ogenblik dus nog geen probleem voordeed, getuigt dan ook van niet de minste realiteitszin.

2.7.5. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas. Daargelaten de vraag of zij om een of andere reden tijdens de afgelopen jaren een bepaalde periode in Syrië zouden hebben doorgebracht, is er derhalve geen reden om aan te nemen dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, Libanon. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, kan evenmin worden ingezien op welke manier verzoeksters nieuwe zwangerschap tot problemen zou leiden met haar familie. Dit klemt des te meer daar verzoekers blijkens hun verklaringen gehuwd zijn. Het is de Raad dan ook niet duidelijk in welk opzicht zij de Libanese autoriteiten zouden moeten vrezen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

2.7.6. De door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de beoordeling van hun asielaanvraag in een ander daglicht kunnen plaatsen. Verzoekers identiteitskaart, zijn inschrijving op de burgerlijke stand, zijn kaart van reservist, twee inschrijvingen voor examens, een rijbewijs uit het jaar 1994 en de fotokopie van verzoeksters identiteitskaart hebben immers slechts betrekking op hun identiteit en afkomst, gegevens welke niet worden betwist, doch vormen geen bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette asielmotieven, tonen zij evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeker ter terechtzitting stelt dat de veiligheidssituatie in Libanon precair is voor hem en zijn familieleden toont hij niet aan dat hij en zijn familieleden nood hebben aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.9. In zoverre verzoekers vragen om minstens de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS